

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. С., 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Димитър М. Х.

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела Ив. Илиева като разгледа докладваното от Румяна Ат. Танева Въззивно търговско дело № 20255501000231 по описа за 2025 година

Производството е образувано по постъпила въззивна жалба от И. Д. И., чрез особения представител адв.Х. Х. срещу решение № 58/29.05.2025 г., постановено по гр.д. №781/2024 г. по описа на Районен съд - Р., с което се признава за установено, че И. Д. И., ЕГН:*****, дължи на „Е.” ЕАД, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. чл. 98а от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 426,43 лв. (четирисотин двадесет и шест лева и 43 ст.) - главница, представляваща стойност на електрическа енергия, доставена за периода от 25.11.2023 г. до 24.02.2024 г. в обект на потребление, находящ се в с. Т., община Р., ИТН: 2211044, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.05.2024 г. до пълното ѝ погасяване, и сумата от 19,39 лв. (деветнадесет лева и 39 ст.), представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 11.01.2024 г. до 21.05.2024 г., за които вземания е издадена заповед № 257 от 27.05.2024 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 426/2024 г. по описа на РС-Р.. Жалбоподателят излага съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението, като моли същото да се отмени и да се отхвърлят предявените искиове.

Отговор на въззивната жалба не е постъпил.

Окръжен съд – гр. С., в настоящия състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производства, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Видно от приложеното ч.гр.д. № 426/2024 г. по описа на РС-Р. по депозирано от „Е.” ЕАД на 23.05.2024 г. заявление по чл. 410 ГПК, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 257/27.05.2024 г. за сумата от 426,43 лв. - главница, представляваща стойност на електрическа енергия, доставена за периода от 25.11.2023 г. до 24.02.2024 г. в обект на потребление, находящ се в с. Т., община Р., ИТН 2211044, клиентски номер 1010293191, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.05.2024 г. до пълното ѝ погасяване, и сумата от 19,39 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 11.01.2024 г. до 21.05.2024 г.

Заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК е връчена на длъжника И. Д. И. при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което съдът е указал на заявителя, че може да предяви иск за вземането си. В указания срок същият е предявил настоящия иск, по отношение на който се установява идентитет по отношение на страните и предмета на заповедта за изпълнение.

Страните не спорят, че И. Д. И. и лицето С. Д. И. са закупили на 04.01.2011 г. поземлен имот УПИ III-25 с площ от 3440 кв.м. в с. Т., община Р., ведно с находящи се в имота сгради, индивидуализиращи се с ИТН 2211044, клиентски номер 1010293191.

За периода от 25.11.2023 г. до 24.02.2024 г. ищцовото дружество е издало 2 броя фактури за доставки на ел.енергия в процесния имот в с. Т., както следва:

1. фактура № 1302167257 от 31.12.2023 г. за доставка в периода от 25.11.2023 г. до 24.12.2023 г. на стойност 333,66 лв. с ДДС, с падеж 10.01.2024 г.

2. фактура № 1305593276 от 29.02.2024 г. за доставка в периода от 25.01.2024 г. до 24.02.2024 г. на стойност 92,77 лв. с ДДС, с падеж 11.03.2024 г.

Посочените фактури са издадени след отчитане на електромера в имота, не са оспорени от ответника пред ищцовото дружество по реда на ОУ.

От заключението на приетата в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза се установява, че за процесния период до обекта на ответника в с. Т. с ИТН 2211044 и клиентски номер 1010293191 е доставена ел.енергия, отчетена е и е фактурирана правилно, както и мрежовите услуги. Отчитането на електромера е ставало чрез оптична глава за автоматично четене и чрез запис от клавиатура, а отчетените количества отговарят на фактурираните количества. Използваният електромер в

процесния период е минал нужната проверка по ЗИ и има необходимите стикери за това, пломби и знаци. Видно е също, че електромерът е свален и изпратен за проверка на 12.02.2024 г., минал е проверката и е удължен срока му на ползване до април 2030 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Ищецът е енергийно предприятие по смисъла на § 1, т. 24 от ДР на ЗЕ, като юридическо лице, което осъществява обществено снабдяване с ел. енергия. В качеството си на краен снабдител ищецът осъществява дейност по продажба на ел. енергия при публично известни общи условия. Съгласно чл. 98а от Закона за енергетиката доставката на електрическа енергия от крайния снабдител на потребители - битови и небитови клиенти /до изм. ДВ бр. 57 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. /, се осъществява при публично известни общи условия, предложени от доставчика и одобрени от ДКЕВР и по регулирани от комисията цени. Съгласно чл. 98а, ал. 4 ЗЕ, публикуваните общи условия влизат в сила за клиентите на крайния снабдител без изрично писмено приемане.

Съгласно чл. 1, т. 2а от ДР на ЗЕ, "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а според пар. 41 б, "Потребител на енергийни услуги" е краен клиент, който купува енергия или природен газ. Според чл. 4 от ОУ на „Е.“ ЕАД, потребител на ел. енергия е физическо лице, собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа на "ЕВН България Електроразпределение" АД съгласно действащото законодателство, което ползва електрическа енергия за домакинството си. Следователно Законът за енергетиката предвижда сключване на договори за доставка на електрическа енергия с крайни клиенти с конклюдентни действия - включване в електропреносната мрежа и доставка на енергия.

От приложената по делото справка от Имотния регистър е видно, че в процесния период 25.11.2023 г. до 24.02.2024 г. ответникът е съсобственик на процесния имот заедно със С. Д. И..

Клиентски номер 1010293191 е открит, въпреки липсата на подадено от И. заявление, тъй като той самия е в неизпълнение на задълженията си като нов собственик на обекта – чл. 11, т. 3 от ОУ – да уведоми писмено ЕВН за промяната в собствеността. Ирелевантно е дали има заявление за открий.е на лична партида, тъй като относимо в случая е дали е потребявал ел. енергия. По делото безспорно се установява, че до процесния обект е доставяна, съответно ползвана, електроенергия, която е отчетена и фактурирана правилно. Същевременно, няма твърдения и данни да е поискано спиране на захранването на обекта /чл. 33 и сл. ОУ ЕВН ЕС/, нито да са предприети действия по прекратяване на договорните правоотношения между страните /чл. 38, т. 3 ОУ/, респ. – за преустановяване достъпа до

електроразпределителната мрежа.

Задължението за заплащане на електроенергията възниква за лицето, което я е потребило, независимо дали е формален титуляр по договора. Доколкото, обаче по делото не са въведени своевременно твърдения, нито е проведено доказване (установяването на този факт и в тежест на ответника), че не И., а другият съсобственик е пребивавал на адреса и съответно потребил процесните количества електроенергия, следва да се приеме, че исковете са насочени срещу надлежен ответник.

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че претендираните суми за доставена ел. енергия до обект в с. Т., община Р., с ИТН 2211044, клиентски номер 1010293191 са дължими. Поради съвпадане на правните изводи на настоящия и първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, въззиваемият има право на разноски във въззивното производство. Дружеството е представлявано от юрисконсулт, поради което на основание чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. Въззивникът е заплатил възнаграждението на особения представител на въззивника размер 400 лв, или общия размер на разноските е 600 лв.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 58/29.05.2025 г., постановено по гр.д. №781/2024 г. по описа на Районен съд - Р..

ОСЪЖДА И. Д. И., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с. Т., община Р., **да заплати на** „Е.” ЕАД, вписано в ТР при АВ с ЕИК **, с адрес на управление гр. П.**, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК общо сумата от 600 лв. (шестстотин лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение и възнаграждение за особен представител във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____